

ת"פ 26290/04/18 - מדינת ישראל נגד יוספה ברק

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 26290-04-18 מדינת ישראל נ' יוספה ברק
בפני כבוד השופט עמית מיכלס

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1.

2. יוספה ברק

הנאשמת

בשם המאשימה: עו"ד מירב נגלר

בשם הנאשמת: עו"ד גל וולף

הכרעת דין - עותק מותר לפרסום

בפתח דברי וכמצוות סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, אני מודיע בזאת על החלטתי לזכות את הנאשמת מהעבירות המיוחסות לה, מחמת הספק.

כתב האישום ויריעת המחלוקת

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של **השגת מידע מהמרשם הפלילי**, בניגוד לסעיף 22(א) לחוק המרשם הפלילי ותקנות השבים התשמ"א-1981 (להלן: חוק המרשם הפלילי); **פגיעה בפרטיות**, בניגוד לסעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: חוק הגנת הפרטיות).

יחד עם הנאשמת הועמד לדין שוטר, שעניינו הסתיים זה מכבר.

2. על פי החלק הכללי של כתב האישום שכרה XXX (להלן: המתלוננת) את שירותיה של הנאשמת כאשת יחסי ציבור, כאשר בין השתיים התגלעו סכסוכים שהובילו לתביעות הדדיות. כשלושה חודשים עובר לאירועים המתוארים בכתב האישום ובמהלכם, ניהלו השוטר והנאשמת קשר ברשת החברתית "פייסבוק" וב"וואטסאפ" וכן קשר טלפוני, כאשר על

עמוד 1

רקע זה נטען שהנאשמת ביצעה את העבירות שיוחסו לה.

בתאריך 22.5.2017, לבקשת הנאשמת, הזין השוטר את מספר תעודת הזהות של המתלוננת למערכת המשטרתית והוציא מידע על אודותיה מהמרשם הפלילי וממאגרי מידע אחרים של המשטרה, כל זאת שלא במסגרת מילוי תפקידו כשוטר ומבלי שהיה זכאי לקבל את המידע. בהמשך צילם השוטר את תמונתה של המתלוננת באמצעות מכשיר הטלפון הנייד שלו והעבירה לנאשמת יחד עם מידע חסוי על המתלוננת מתוך המרשם הפלילי. ביום 23.5.2017 שלחה הנאשמת באמצעות מייל את תמונתה של המתלוננת לעורכי דינה של המתלוננת ולאנשים נוספים, ביניהם עיתונאים.

3. הנאשמת אישרה שהתקיימו יחסי עבודה בינה לבין המתלוננת, כמו גם את הקשר הטלפוני וההתכתבויות עם השוטר. לצד האמור הדגישה כי מעולם לא נפגשה עמו או את העובדה שביצעה עבירות על רקע קשר אישי עמו

הנאשמת הכחישה שביקשה מהשוטר להוציא מידע מהמאגרים המשטרתיים או שידעה אילו פעולות ביצע השוטר. הנאשמת אישרה שקיבלה מהשוטר מידע, אולם הכחישה שידעה במועד קבלתו שהוא חסוי. כן הכחישה הנאשמת ששלחה באמצעות מייל את תמונתה של המתלוננת מהמסוף המשטרה לעורכי דינה של המתלוננת או לאנשים נוספים, לרבות לעיתונאים.

4. מטעם המאשימה העידו חוקרי מח"ש. לא העידו מטעם המאשימה השוטר והמתלוננת, שהודעותיהם הוגשו בהסכמת הצדדים. מטעם ההגנה העידה הנאשמת בלבד.

דין

השגת מידע מהמרשם הפלילי

5. סעיף 22(א) לחוק המרשם הפלילי קובע: "מי שהשיג או דרש מן המרשם, במישרין או בעקיפין, מידע שאינו זכאי לקבלו, דינו - מאסר שנה;..."

במקרה שלפנינו אין חולק על כך שהנאשמת לא "דרשה מן המרשם", קרי, לא הוציאה בעצמה את המידע מהמרשם, אלא שהשוטר הוא ששלף את המידע, שהיה נגיש לו מתוקף עבודתו. בגין מעשיו אלו יוחסה לשוטר בכתב האישום שהוגש נגדו אותה עבירה שיוחסה לנאשמת. אשר לשאלה אם הנאשמת "השיגה" את המידע, לרבות תמונתה של המתלוננת, הצדדים לא חלקו על כך שתמונתה של המתלוננת ומידע כלשהו הועברו לידי הנאשמת על ידי השוטר, אולם נותרו חלוקים בשאלה אם הנאשמת דרשה או ביקשה ממנו את המידע והתמונה. למחלוקת זו היבטים הנוגעים הן ליסוד העובדתי והן ליסוד הנפשי הנדרש להוכחת העבירה. לאחר שבחנתי את הראיות שהוצגו לעיוני מצאתי שלא עלה בידי המאשימה להוכיח קיומה של נסיבה זו.

6. מדברי הנאשמת, הנתמכים בראיות נוספות, עולה שלנאשמת הייתה בטן מלאה על המתלוננת ועל התנהגותה והתנהלותה כלפיה בעניינים שונים שאינם נוגעים לכתב האישום. מערכת היחסים העכורה בין השניים מצאה ביטוי אף בסעיף 2 לחלק הכללי של כתב האישום, עליו לא חלקה הנאשמת. ואולם, על אף כעסה של הנאשמת על המתלוננת, לא הוכח שבכוונתה היה לפגוע בה באופן לא חוקי, או שהייתה מודעת לכך שהחומר שהועבר אליה על ידי השוטור מקורו בביצוע עבירה מצד השוטור.

7. בקווים כלליים, ומבלי להכביר במלים ובדוגמאות, ניתן לומר שמהתכתובות הענפה בין הנאשמת לבין השוטור (ת/24) עולה שהמתלוננת שיתפה את השוטור במצוקותיה ובמחשבותיה על אודות המתלוננת, ואילו השוטור מצדו הביע אמפטיה, השתתפות, הכלה ואכפתיות למצבה ולרגשותיה של הנאשמת. השוטור הכניס להתכתובות נימה אישית כשכתב לנאשמת, למשל: "אני שמח שאת משתפת אותי באישי" או "אני מרגיש שלך אני יכול לספר הכול", והנאשמת ענתה לו: "ברור, אתה חבר". באחת הפעמים כתב השוטור למתלוננת: "את זוכרת שאני קצין משטרה... לעצור את הנבלה", ולאחר שהנאשמת משתפת אותו על חוויות נוספות שחוותה מהמתלוננת, כתב לה השוטור: "תגידי, היא מציקה לך?? אפשר לטפל בה". בתגובה ענתה לו הנאשמת: "עכשיו אני מציפה את ההתעללות באמצעות מערכת המשפט".

8. מהאמור עולה, שהיוזמה לעזור לנאשמת הייתה של השוטור, שאף הציע לה להשתמש ביכולותיו כקצין משטרה. הנאשמת מצדה לא קפצה על המציאה, אלא הבהירה לו שהיא מטפלת ב"בעיה" באמצעים חוקיים. בתגובה, הביע השוטור פליאה על בחירתה של הנאשמת להסתפק בצעדים אלו, כאשר שאל אותה: "מה, את רצינית?". רק בשלב זה נעתרה הנאשמת להצעתו של השוטור לסייע לה, אולם עדיין וידאה עמו שהדבר יעשה רק באמצעים חוקיים: "באמצעים חוקיים? אשמח", והשוטר השיב לה: "ברור שחוקי". בהמשך הציע השוטור לנאשמת פעם נוספת את עזרתו: "יוספה באמת אם אני יכול לעשות משהו מהצד שלי רק תגידי, זה נשמע לא נעים". רק בשלב זה, הציעה הנאשמת לשוטור: "אולי לברר עליה קצת", תוך שכוונה אותו לעניין נקודתי: "תראה. הלשינו לי עליה שהיא משתמשת בסמים". בשלב זה שאל השוטור את הנאשמת אם יש לה תעודת זהות של המתלוננת, ואמר שיבדוק עליה פרטים, תוך שהוסיף את המשפט: "אבל זה ביננו", והנאשמת השיבה לו: "ברור". ואולם, גם בשלב זה הבהיר השוטור לנאשמת שיבדוק את הפרטים "אצלי בטאבלט", באופן שיכול היה לרמוז לנאשמת שאין מדובר בבדיקה לא חוקית במאגרים, אלא בבדיקה נגישה. השוטור אף שאל את הנאשמת שאלות בקשר לטיב הסמים, ללמדנו שמדבריו ניתן היה להבין שהבירור שייעשה יתמקד בעניין הסמים בלבד, ואף זאת לצורך ביצוע פעולה משטרתית חוקית אפשרית בהקשר זה: "אני יכול לארגן אולי שיפלו עליה", והנאשמת התלהבה מהרעיון. לאחר שהנאשמת שיתפה אותו באירועים לא נעימים נוספים שחוותה, השיב לה השוטור: "מעכשיו אני אתך, תהיי רגועה", כאשר גם אמירה זו תומכת יותר בגרסת הנאשמת, שלפיה סברה כל העת שהשוטר מלווה אותה מקצועית, מאשר בטענת המאשימה שלפיה הנאשמת הזמינה או ביקשה מהשוטר את המידע.

8. לאחר שביצע את הבדיקה במערכות, חזר השוטור אל הנאשמת ומסר לה תיאור כללי של המידע שמצא. בתגובה, השיבה לו הנאשמת שעליהם לחשוב כיצד ניתן "להציק לה (באופן - ע.מ) חוקי". כלומר, גם בשלב זה הבהירה הנאשמת לשוטור שהיא פועלת אך ורק באופן חוקי. להשלמת התמונה אציין שבהמשך ההתכתובות ביניהם יזם השוטור פעם נוספת פעולה לטובת הנאשמת: "אני אנסה להפעיל מישהי שתבדוק לי". דברים אלו אמנם לא נאמרו בהקשר של חיפוש מידע אסור, אולם הם מלמדים על היוזמות בהן נקט השוטור, ככל הנראה על מנת למצוא חן בעיני הנאשמת ולהדק עמה את הקשר, כפי שיורחב בהמשך.

9. מהאמור עולה באופן ברור, שהשוטר הוא שפנה לנאשמת והציע לה את עזרתו, הוא ששלח לה את התמונה ואת המידע על דעת עצמו ומבלי שהנאשמת ידעה מראש כיצד יסייע לה ומה הוא אמור להעביר לה, אם בכלל. גם בעימות שנערך ביניהם הבהיר השוטר שהיה זה הוא שביקש מהנאשמת מיוזמתו את תעודת הזהות של המתלוננת, כאשר לאחר מכן "הסתכלתי במסוף המשטרתי...", צילמתי את התמונה ושלחתי לה בקטע של 'זאת הגברת?'... לאחר מכן הצצתי בתיק שלה ואמרתי ליוספה לגבי כל הדברים שאמרתי לך (מפרט עבירות) (ת/14 ב' עמ' 4). דברי השוטר בעימות מתיישבים עם דברי הנאשמת בחקירתה, כשהבהירה: "לא ביקשתי כיוון שבכלל לא ידעתי שיש לו אופציה כזאת" (ת/15 ש' 222). יש לציין שאף חוקרי מח"ש עצמם הסכימו שלא הנאשמת היא שביקשה מהשוטר לבצע עבירה פלילית עבורה וכי הוא ביצע את החיפוש על דעת עצמו (ראו דברי החוקרת בת שבע אלה, שחקרה את הנאשמת, בעמ' 92 ש' 3-7; דברי החוקר יוסי דניאל, שחקר את השוטר, עמ' 114 ש' 26). אשר לחומר שהועבר - לא ברור איזה חומר העביר השוטר לנאשמת, ובכלל זה האם פירוט העבירות כולל תיקים סגורים או פתוחים והאם החומר הועבר באופן גולמי או שנמסר לנאשמת רק תיאור כללי שלו.

10. גם בחקירתו הראשונה מיום 11.6.2017, הבהיר השוטר שהנאשמת לא ביקשה ממנו את המידע, אלא הוא העביר לה את המידע "... בקטע של התרברבות" וב-"רגע של טמטום" (ת/21 ש' 60). לטענת השוטר בהתכתבות מאוחרת יותר ביניהם ביקשה ממנו הנאשמת "עוד חומרי רפש", אולם הדברים אינם עולים מהתכתבות שצורפו, בפרט כאשר עולה בבירור שהשוטר הוא שהציע לנאשמת לפעול, ואילו הנאשמת הבהירה לו שהיא מעוניינת לפעול אך ורק באופן חוקי. גם בחקירתו מיום 12.6.2017 (ת/22) הסביר השוטר שכל שאמר לנאשמת היה בגדר "התרברבות" וכי עשה זאת במטרה להתקרב אליה. עוד הוסיף השוטר שלאחר שהנאשמת פרסמה פוסט בפייסבוק, בו כתבה שישנם גורמים שמסייעים לה במאבקה, הוא חשש שהפרסום יחשוף אותו, אולם הנאשמת הבהירה לו שתאמר שהשיגה את המידע שלא באמצעותו. נכונה הטענה כי מדברי הנאשמת עולה שבשלב זה היא הייתה מודעת לכך שהחומר שהועבר לידיה יכול והוצא באופן לא כשר, אולם מדובר בדיעה שבדיעבד, לאחר שיחתה עם השוטר, שהבהיר לה זאת. מסיבה זו, ועל מנת שלא לפגוע בשוטר, סירבה הנאשמת לחשוף את זהות מוסר המידע בתחילת חקירתה במח"ש, והודתה שהשוטר הוא מקור החומר רק לאחר שנערך ביניהם עימות, במהלכו הבהיר לה השוטר שכבר סיפר לחוקרים מיוזמתו על כך שהוציא את המידע מהמסוף המשטרתי (ת/14ב).

11. הצדדים לא היו חלוקים על כך שהקשר בין השוטר לבין הנאשמת לא היה קשר מקצועי ושהשניים לא נפגשו. ואולם, ב"כ המאשימה ביקשה להתבסס על הקשר האישי של הנאשמת עם השוטר, שהחל בהתכתבות בפייסבוק ו"גלש", לדבריה, להתכתבות אישית בוואטסאפ ולקשר טלפוני, לעתים בשעות ערב מאוחרות, לצורך ביסוס הטענה שלפיה הנאשמת היא שיזמה את הוצאת המידע, תוך ניצול הקשר עם השוטר. מ-ת/9 עולה שהקשר בין השניים אכן היה אינטנסיבי, ועל כך תעיד הכמות הגדולה במיוחד של התכתבויות ביניהם, שעל פי הנטען במזכר נפרשו על פני לא פחות מ-353 עמודים. באותו מזכר אף צוין שהודפסו רק "הודעות הרלוונטיות לפרטי החקירה". בחקירותיו הגדיר השוטר את הקשר שלו עם הנאשמת כ"פלירטוט הדדי", אולם באותה נשימה סיפר שכאשר חשף בפני המתלוננת שהוא מעוניין גם בקשר רגשי עמה, הדבר לא מצא חן בעיניה והיא חסמה אותו בפייסבוק למשך יומיים (ת/21 ש' 24). מנגד, נקודת המבט של הנאשמת ליחסיה עם השוטר הייתה שונה, שכן היא לא ראתה בו חבר לצרכים רומנטיים, אלא חבר, שהוא במקרה גם קצין משטרה, שהגיב לפוסט כללי שכתבה בפייסבוק ושעמו חלקה בהמשך את מצוקותיה. לא ניתן למצוא בהתכתבות בין השניים ניסיון מצד הנאשמת "לנצל" את מעמדו ואת תפקידו של השוטר לצרכיה, ולא ניתן למצוא כל פניה מצדה או בקשה מהשוטר שיעשה עבורה מעשה שאינו חוקי.

12. דברי הנאשמת מקובלים עליי ומצאתי לתת בהם אמון. לדבריה, היא לא ידעה מה מקור התמונה שקיבלה מהשטור, ולא ידעה שהיא הוצאה ממסוף משטרת (עמ' 154-155); הנאשמת הודתה שביקשה מהשטור "אולי לברר עליה קצת", אולם הבהירה שבשום אופן לא התכוונה שיוציא עליה פרטים מהמסוף (עמ' 159). משהתבקשה להסביר את השימוש שעשתה במילה "קצת", הסבירה: "הכוונה שלי הייתה שהוא ישאל קולגות שלו, מכירים אותה, לא מכירים אותה, יודעים עליה, קצת" (עמ' 160). הנאשמת הודתה שחשבה שהתמונה שהועברה לידיה היא תמונה מביכה של המתלוננת, אולם הכחישה מכול וכול שידעה שמדובר בתמונה שהוצאה ממסוף. כתמיכה לטענתה זו הסבירה: "...לא היה לי שמץ של מושג שמדובר במידע פלילי אחרת לא הייתי שולחת אותו לXXX. זאת אומרת כמה בן אדם צריך להיות מטומטם כדי לשלוח לנמסים שלו משהו שיפליל אותו? בכלל לא הבנתי שמדובר במידע פלילי בשום שלב, [השטור - ע.מ] לא אמר לי את זה. הוא היה צריך להגיד לי זה פלילי, באותו רגע זה היה נגמר. הייתי אומרת לו קח את זה, מוחקת את זה ולא מתעסקת עם זה בכלל" (עמ' 162 ש' 33 - עמ' 163 ש' 5). כאמור, דברי הנאשמת נתמכים בתכני ההתכתבות בינה לבין השטור, מהם עולה באופן ברור שהנאשמת הבהירה לשטור מספר פעמים שברצונה לפעול רק באופן חוקי. בהמשך דבריה הביעה הנאשמת תמיהה: "אם... קצין משטרה שאני שואלת אותו אם זה חוקי, הוא אומר לי 'זה חוקי' ומעביר לי חומר, למה שאני אחשוב אחרת?" (עמ' 163 ש' 14-15). הנאשמת אף הסבירה שהשיבה בחיוב על השאלה אותה נשאלה במח"ש: האם היא מודעת לכך שמדובר בחומר "שאסור שיהיה ברשותך", אולם הסבירה שהבינה שכך הם פני הדברים רק לאחר שעוכבה לחקירה, ולאחר שהחוקרת אמרה לה זאת כשהיו השניים ברכב בדרך לחקירה (עמ' 163 ש' 17-22). גרסה זו של הנאשמת היא גרסה סבירה בהחלט, והיא אינה סותרת את גרסתה במח"ש.

13. לשיטת המאשימה לא ניתן לקבוע ממצאי עובדה על סמך דברי הנאשמת, עקב הקושי ליתן בהם אמון. בעניין זה הפנתה המאשימה לסירובה של הנאשמת בחקירתה במח"ש למסור כיצד הגיעה תמונת המתלוננת לידיה, לאחר שאף מסרה תחילה גרסה שקרית בעניין זה (ת/15 ש' 93), בעוד שבהמשך הודתה שקיבלה אותה מהשטור. ואולם, ל"התפתחות" זו בגרסת הנאשמת ישנו הסבר הגיוני, והוא שבתחילה ביקשה הנאשמת שלא לפגוע בשטור, וודאי שלא להפלילו, אולם מיד לאחר שנערך ביניהם העימות, במסגרתו עדכן אותה השטור שסיפר לחוקריו שהוא זה ששלח לה את התמונה, הודתה בכך גם הנאשמת. בהעדר ראיה אחרת לביסוס החלק העובדתי של העבירה, אני סבור שאין לראות בהימנעות הנאשמת מלהשיב על שאלה נקודתית בנסיבות המקרה משום חיזוק לראיות התביעה.

פגיעה בפרטיות

14. בעדותה בבית המשפט הודתה הנאשמת ששלחה את התמונה למתלוננת בלבד, והכחישה ששלחה אותה לעיתונאים. חרף הכחשתה זו של הנאשמת, לא הוצגה מטעם המאשימה כל תמיכה ראייתית לטענה שלפיה הנאשמת שלחה את התמונה לגורם נוסף, זאת על אף שניתן היה לעשות כן ככל שהיו נבדקים המחשב האישי והטלפון של הנאשמת, שהיו בידי המאשימה, ועל אף שהנאשמת אמרה לחוקרים שהתמונה נמצאת בשני המכשירים הללו (ת/15 ש' 87).

המאשימה ביקשה ליתן משקל רב להודאתה של הנאשמת בחקירתה במח"ש, שלפיה היא שלחה את התמונה לכתב ישראל היום אבי כהן (ת/15 ש' 89), ואף העבירה "חומרים נוספים" על המתלוננת לשני עיתונאים נוספים, שהם גם חבריה (שם, ב-ש' 203). ואולם, כפי שנראה, אין די בהודאה זו לצורך ביסוס הרשעה על פיה. בכל הנוגע ל"חומרים

הנוספים", לא ניתן לדעת מהראיות שהוגשו באילו חומרים מדובר, שכן החומרים עצמם לא הוצגו, ומה"עיתונאים" לא נגבו עדויות במח"ש. בכל הנוגע לכתב אבי כהן, הכחישה הנאשמת בעדותה שהעבירה לו את התמונה, תוך שטענה שהמעטפה שהייתה מיועדת לו טרם נשלחה. באופן דומה, גם מהכתב כהן לא נגבתה עדות במח"ש ולא נתפסה התמונה המדוברת. לפער בין גרסת הנאשמת במח"ש לבין גרסתה בבית המשפט ניתן אמנם הסבר עמום, אולם גם אם בנסיבות אחרות היה הדבר יכול לעורר תהיות, הרי שבמקרה שלפנינו אין לזקוף זאת לחובת הנאשמת שעה מנגד לא בוצעו פעולות חקירה מהותיות.

לטענת המאשימה ישנם חיזוקים להודאת הנאשמת במח"ש, המהווים "דבר מה", באופן המאפשר הרשעתה בעבירה של פגיעה בפרטיות. מנגד, נטען על ידי ההגנה למחדלי חקירה משמעותיים בנוגע לעבירה זו, המובילים למסקנה שלפיה יש לתת להודאה משקל אפסי.

פגיעה בזכות ההיוועצות

15. לדברי הנאשמת לא נאמר לה טרם חקירתה שקנויה לה זכות להיוועץ עם עורך דין, כאשר לטענתה ככל שהדבר היה נאמר לה, הייתה מבקשת לנצל זכות זו. עוד טענה שכלל לא הוסבר לה במה היא חשודה, על אף ששאלה את חוקריה. עיון בחקירת הנאשמת מלמד שחקירת הנאשמת במח"ש מיום 11.6.2017 תועדה בטופס חקירה סטנדרטי (ת/15), בו מופיע בתחילתו נוסח אזהרה סטנדרטי, לרבות ציון האפשרות להיוועץ בעורך דין טרם החקירה, שלאחריו מתנוססת חתימתה של הנאשמת. ואולם, דווקא בשל העובדה שנוסח האזהרה מופיע בטופס החקירה באופן מובנה, מצופה היה שתגובת הנחקרת לזכויות, שעל פי הנתען הוקראו לה, יתועדו באופן מפורש, בין אם כחלק מהחקירה ובין אם בטופס נפרד, כפי שהדבר נעשה כדבר שבשגרה בתיקי חקירה אחרים. תיעוד האזהרה בדרך זו היה מאפשר כיום לבדוק האם ועד כמה הייתה הנאשמת מודעת לזכויותיה. החוקרת בת שבע אלה, שגבתה את הודעת הנאשמת אישרה שהדבר לא בוצע במסגרת חקירת הנאשמת, זאת למרות ש"התגובה של הנאשם (צ"ל: חשוד או נחקר - ע.מ) אמורה להיות... בהודעה עצמה" (עמ' 73).

16. משהובהר לחוקרת שהתייחסות הנאשמת לזכות ההיוועצות לא תועדה, השיבה ש"אם היא הייתה נותנת תשובה ביחס לזה אני הייתי פה רושמת אותה, כנראה שהיא לא נתנה תשובה ביחס לזה" (ההדגשה הוספה - ע.מ). היא הנותנת. בהמשך, ניסתה החוקרת להיאחז בעובדה שהנאשמת חתמה על כל עמוד ועמוד בחקירה, ובפרט לאחר הפסקה בה מופיע נוסח האזהרה המובנה, כהוכחה לכך שלנאשמת הוקראו זכויותיה, ובפרט שהובהרה לה זכות ההיוועצות עם עורך דין. ואולם, בניגוד להסבריה של החוקרת, אין בחתימת הנחקר על טופס החקירה כדי להוכיח שזכויותיו אכן הוקראו לו והובהרו לו, זאת מן הטעם הפשוט שבטופס לא מתועד השלב בו חתם החשוד על הטופס, ולא ברור אם תוכן האזהרה אכן הוקרא לו בפתח החקירה, זאת להבדיל ממצב דברים בו חותם החשוד על טופס נפרד, שאז יתקשה לטעון שלא שם לב על מה הוא חותם, או שחתם על הטופס מבלי שקרא אותו או שהוסבר לו תוכנו. ראו בעניין זה הסבריה של הנאשמת לכך שחתימתה מתנוססת מיד לאחר נוסח ה"אזהרה": "חתמתי רק כי רציתי פשוט ללכת משם ולא להיות במעצר. לא התעכבתי על דברים, אני לא מכירה את הפרוצדורה וגם לא היה לי עורך דין. היינו היום, כל הסיפור הזה היה נראה לגמרי אחרת אם היה לי עורך דין אבל אף אחד לא אמר לי שאני יכולה" (עמ' 190). בהמשך הבהירה הנאשמת שהיא כלל לא בטוחה שחתמה על נוסח האזהרה בתחילת החקירה, ולא שללה את האפשרות

שהוחתמה על כלל הדפים, לרבות על נוסח האזהרה, ברצף עם סיומה, בדומה לאופן הלקוי בו הוחתמה, לטענתה, על דוח החיפוש לאחר שהחיפוש הסתיים ומבלי שהובהרו לה זכויותיה. לדבריה, "...אם היו אומרים לי שיש לי זכות לשני עדים ואם היו אומרים לי שאני זכאית לסנגוריה הציבורית אני הייתי פשוט משתמשת בזה" (עמ' 194).

17. מאחר שהחוקרת בת שבע אלה לא זכרה את נסיבות גביית הודעת הנאשמת, בניגוד לנאשמת שזכרה היטב את החקירה, שלדבריה הייתה "טראומטית" עבורה, יש לתת משקל רב יותר לדבריה של הנאשמת, לפיהן לא נמסר לה כי עומדת לה זכות היועצות עם עורך דין, וודאי שלא זכות להיוועץ עם עורך דין מטעם הסנגוריה הציבורית. ככל שהנאשמת ויתרה על זכויות אלו, הרי שהדבר לא תועד באופן כלשהו, בין אם בטופס החקירה ובין אם במסמך נפרד, וממילא לא תועדה הסיבה לכך.

התשאל

18. טענה נוספת של ההגנה נגעה לפגם שנפל במהלך חקירתה של הנאשמת, בדמות תשאל שהתבצע בעיצומה ותוכנו לא תועד. לטענת הנאשמת, במהלך החקירה התפרץ החוקר דרור תא שמע לחדר החקירות, צעק עליה ואיים עליה במהלך ה"תשאל" ובכך הפעיל עליה לחץ פסול, כל זאת מבלי שדבריו תועדו. בתוך כך טענה שהחוקר אמר לה כי תבלה את הלילה במעצר ולא תראה את ילדיה (עמ' 150).

אין חולק על כך שחקירת הנאשמת הופסקה. ב-ת/15 ש' 61 נכתב: "אני מוצא לנכון כרגע להבהיר לך (תשאל) לא מוקלד. מוזהרת לומר את האמת". חקירת הנאשמת לא הוקלטה, ובהעדר תיעוד כלשהו, אין אפשרות לדעת מה נאמר לה במהלך ה"תשאל". החוקרת בת שבע אלה שחקרה את הנאשמת והחוקר תא שמע שערך את ה"תשאל", לא ידעו לשפוך אור על תוכנו של התשאל, לא ענו לאיזה צורך הוא נועד ומדוע היה צריך להפסיק את ההקלדה השוטפת של החקירה במהלכו. למותר לציין ששני החוקרים שללו תחילה שהם עורכים תשאלים מעין אלו, אולם לאחר שהוצגה להם חקירת הנאשמת אישרו שאכן הפסיקו את החקירה לצורך כך. שני החוקרים לא כתבו מזכר על עצם קיומו של התשאל, לא כל שכן על תכניו.

החוקר תא שמע הכחיש בעדותו את טענות הנאשמת, וטען שהוא רק הזהיר את הנאשמת לומר אמת (עמ' 140). תשובה זו מתקשה אני לקבל, זאת ממספר טעמים. האחד, לא הובהרה על ידי מי מהחוקרים הסיבה מדוע נוצר צורך שלא להקליד את הדברים שנאמרו בתשאל. השני, מיד לאחר התשאל נרשם שהנאשמת "מוזהרת לומר את האמת", ומכאן שבתשאל נאמרו דברים אחרים, או לכל הפחות דברים נוספים על אלו שנרשמו (שאחרת לא היה צריך להפסיק את ההקלדה). השלישי, החוקרת בת שבע תיעדה את תגובתה של הנאשמת מיד לאחר ששמעה את הדברים שנאמרו לה במהלך התשאל: "המתלוננת (צ"ל החשודה - ע.מ) מבקשת שיצוין שהיא מרגישה מאוימת לאחר שדרור הודיע לי שינקטו נגדי ויוסיפו לי סעיפי אישום כי אני מחבלת בחקירה וגם ביקש שהערה זו לא תירשם". הרביעי, בעקבות דבריה אלו של הנאשמת, לא מצא מי מהחוקרים להכחיש את הדברים שנאמרו או לרשום "הערת נגד", שלפיה נאמרו לנאשמת דברים אחרים מאלו שטענה.

חיפוש לא חוקי

19. במקרה שלפנינו החקירה והחיפוש בוצעו על ידי אותה חוקרת, כאשר לגבי שתי פעולות החקירה הללו טענה הנאשמת שהופרו זכויותיה. מאחר שתוצרי החיפוש לא הוגשו כראיה בתיק זה, אינני מוצא להיכנס לעובי הקורה בנוגע לאופן בו מומש צו החיפוש, ודי אם אציין שבהסתמך על ראיות התביעה מתעורר ספק בדבר חוקיותו. כך, לא בוצע החיפוש בכתובת הרשומה על גבי הצו, כאשר תגובת החוקרת למחדל זה הייתה שכל שניתנה הסכמת הנאשמת לחיפוש בכתובת אחרת, אין כל מניעה לבצע גם בכתובת החדשה ללא צו ספציפי לגבי אפשרות החיפוש בכתובת זו, זאת על אף שאישרה שבמקרה זה לא הייתה כל דחיפות לבצע את החיפוש; לטענת החוקרת, הנאשמת הובילה אותם לכתובת אחרת, אולם מאחר שלא מולא כלל דוח פעולה, לא ניתן להתחקות כיום אחר הנסיבות בהן ניתנה הסכמת הנאשמת, אם בכלל, לעריכת החיפוש שלא בכתובת שהופיעה על גבי הצו; פירוט המוצגים שנתפסו אינו מאפשר להבין מה נתפס בדירה; החיפוש בוצע ללא נוכחות שני עדים כנדרש, ואין כל תיעוד לפיו וויתרה הנאשמת על נוכחותם; על אף שהמחשב של הנאשמת נתפס, אין כל תיעוד לכך (ראו גם ת/16). מעבר לאמור, לאחר בחינת המחשב ממילא "לא נמצאו תכנים רלוונטיים לחקירה" (נ/2).

20. בנסיבות אלו אני דוחה את טענת המאשימה שלפיה זכויותיה של הנאשמת מומשו כדין. המאשימה ביקשה להתבסס על מספר אמרות של הנאשמת, שגם אם אין בהן כשלעצמן להוות הודאה מלאה בביצוע העבירות, הרי שהן חלק ממארג הראיות הכללי של התביעה. הגם שלא מצאתי לפסול את החקירה כולה, הרי שנכח הפגמים שנפלו בה, מצאתי להתייחס לדברי הנאשמת בחקירה בעירבון מוגבל. ואם לא די בכך, הרי שהקושי להתבסס על "הודאת" הנאשמת בחלק מהמעשים המיוחסים לה עולים אף מהחקירה עצמה. כך למשל, מצד אחד "הודתה" הנאשמת ששלחה את התמונה לכתב כהן, אולם מיד לאחר מכן הראתה לחוקרת את המכתב עצמו. מתבקש היה לשאול את הנאשמת כיצד זה אמרה אך לפני רגע ששלחה את המכתב בעוד שהוא נמצא בידיה. ואולם, גם שאלה זו לא נשאלה, באופן המעמיד בסימן שאלה גדול את האפשרות להסתמך על דברי הנאשמת במח"ש, אף מבלי להידרש לסוגיית התוספת הראייתית הדרושה לחיזוק הודאת נאשם.

בהינתן האמור, הגעתי לכלל מסקנה שעל מנת להסתמך על אמרות הנאשמת במח"ש, נדרשות ראיות מחזקות משמעותיות ביותר. כפי שנראה להלן, חיזוקים ראייתיים מסוג זה אינם נמצאו.

העדרן של תוספות ראייתיות ומחדלי חקירה נוספים

21. דוגמא בולטת לחוסר בראיה תומכת מתייחסת להודאת הנאשמת שלפיה העבירה את תמונתה של המתלוננת לגורמי חוץ, בשים לב לכך שאיש מהשמות אותם הזכירה הנאשמת במהלך חקירתה לא נחקר. בעניין זה העיד החוקר תא שמע כי לא סבר שיש מקום לגבות עדות מהעיתונאים או מעורכי הדין שאת שמותיהם ציינה הנאשמת (עמ' 121-123), וב"כ המאשימה אישרה שאין בתיק החקירה תיעוד שלפיו בוצעו פעולת חקירה בנושא זה (עמ' 143 ש' 31).

אין חולק על כך שמדובר בפעולות חקירה פשוטות לביצוע, שהשפעתן על מהימנות הנאשמת רבה, וככל שהיו

מתבצעות, היה בהן כדי לשפוך אור ולסייע בהגעה לחקר האמת. בפרט יפים הדברים כאשר בדיקת המחשב והטלפון של הנאשמת, העלתה שלא נמצאו בהם "תכנים רלוונטיים לחקירה" (נ/2), וכך גם המסמכים השונים שנתפסו בביתה, שמבדיקתם עלה שהם "אינם נדרשים לטובת החקירה" (נ/3).

22. במהלך חקירת הנאשמת הוצגה לה מעטפה הממוענת לכתב ישראל היום (ת/26), אולם גם ראייה זו אינה יכולה להוות "דבר מה" להודאה, זאת ממספר נימוקים. האחד, לא ברור היכן ומתי נתפס המכתב, בהעדר דוח פעולה או דוח תפיסה או הערת החוקר המבהירה זאת. השני, המכתב נושא תאריך 6.6.2017 ולא 23.5.2017, הוא המועד המצוין בכתב האישום כמועד בו שלחה הנאשמת את המכתבים, ומכאן שסביר שהמאשימה עצמה לא ביקשה לראות במכתב זה כחיזוק להודאת הנאשמת. השלישי, ממילא לא מצורפת למכתב תמונה או פרט מידע חסוי על אודות המתלוננת אותו קיבלה מהשוטר. הרביעי, מדובר במכתב לגיטימי בו פונה הנאשמת לכתב עקב פרסום שלטענתה אינו לגיטימי, בו היא מבקשת ממנו בקשות שונות בקשר לאותה כתבה. החמישי, מדובר במכתב שממילא טרם נשלח, בשים לב לכך שביום החקירה הוא היה מצוי בידי הנאשמת. גם אם מדובר בעותק של המכתב, הרי שמחקירת הנאשמת עולה שהיא הראתה לחוקרת מעטפה ובה המכתב. מאחר שהמעטפה לא נתפסה ולא תועדה, יש להניח לטובת הנאשמת שמדובר היה במעטפה שמוענה לנמען, קרי מעטפה שטרם נשלחה, והדברים עולים אף מהערת החוקרת (ת/15 ש' 90).

23. פעולות חקירה בסיסיות שלא התבצעו מלמדות על החשיבות, או שמא יש לומר על חוסר החשיבות, שייחסו החוקרים לנאשמת, שדומה שהייתה סרח עודף בתיק החקירה. מסקנה זו מתבקשת מדבריה של החוקרת בת שבע אלה, שאישרה שהחקירה התמקדה במעשיו של השוטר, ופחות במעשיה של הנאשמת (עמ' 76, 95-99). וכך ענתה לשאלות ב"כ הנאשמת (עמ' 88-89):

ת: "...אני חושבת שפה הספיק לי, לא צריכה עוד עדים ולא כלום. אותי מעניין דבר אחד, שהוא (השוטר - ע.מ.) הוציא חומר מהמחשב של המשטרה והעביר לה את זה. זה הכל.

ש: כלומר עבירה של פגיעה בפרטיות לא עניינה אתכם בכלל.

ת: פגיעה בפרטיות של מי?

ש: של הנאשמת במתלוננת, בזה שהיא שולחת את התמונה זה לא משהו שעניין אתכם בחקירה הזאת.

ת: לא, אני לא משטרה אזרחית. יש כאן תלונות על זה, בבקשה, תפנו למשטרה.

ש: ולכן, ולכן, לא עניין אתכם לבדוק להזמין עדים ולא עניין אתכם לבדוק ווצאפים ומיילים, ולבדוק את הטענות של הנאשמת או של המתלוננת.

ת: מה שנבדק, סליחה, מה שנבדק נבדק, ווצאפים נבדקו, כל מה שנבדק נבדק. אני בכובע של מח"ש חוקרת שוטרים, לא סכסוכים בין אזרחים."

דברים ברוח זו נאמרו אף על ידי החוקר דניאל בעדותו (עמ' 104) ולמרבה הפליאה הם הובהרו אף לנאשמת עצמה במהלך חקירתה (ת/ 15 ש' 72, ש' 110).

24. נוסף על כך לא זומנו "עורכי דינה של המתלוננת", ששמן אף לא פורט בכתב האישום, ולא נשאלו אם קיבלו מהנאשמת את תמונת המתלוננת.

25. המתלוננת צירפה לתלונתה במח"ש דיסק (ת/6), הכולל מיילים שלטענתה קיבלה מהנאשמת ומיילים שנשלחו לאנשים שונים. כאמור, המתלוננת לא זומנה להעיד מטעם מי מהצדדים והודעתה הוגשה בסכמה. עיון בהודעת המתלוננת במח"ש מלמד שהמתלוננת לא נשאלה על ידי החוקרים שאלות הבהרה מתבקשות בקשר ל-ת/6, כמו למשל האופן שבו הגיעו לידיה המיילים והתמונות, בהינתן שלא כולם מוענו ישירות אליה, ושאלות הנוגעות לאותנטיות של החומרים שנשמרו בו. אחד המיילים הוא מייל שנשלח לכאורה על ידי הנאשמת לעו"ד XXXX, שייצג את הנאשמת באותה תקופה. גם מעו"ד ריכטר לא נגבתה הודעה, וכלל לא ברור האם הוא קיבל את המייל.

ב-ת/6 מופיע פוסט שפרסמה לכאורה הנאשמת, אולם על אף הטענות הקשות המופיעות בו, שמה של המתלוננת כלל לא מצוין בו.

גם הנאשמת עצמה לא נשאלה בחקירתה במח"ש שאלות בקשר ל-ת/6, לא הוצגו לה מיילים או מסמכים ולא נתבקשה תגובתה (ת/15). יש לציין ששמו של עו"ד XXXX אף לא הוזכר על ידי הנאשמת כשם של עו"ד לו שלחה מייל או תמונה. מכאן, שהמייל שנשלח לכאורה מהנאשמת לעו"ד XXXX הוא בבחינת עדות מפי השמועה ולא ניתן לעשות בו שימוש. מעבר לאמור, לטענת הנאשמת כתובת המייל שלה נפרצה ונעשה בה שימוש עוין. ככל שהייתה הנאשמת מאומתת בחקירתה עם המיילים יכול והייתה מוסרת גרסה זו עוד בשלב החקירה, שאז ניתן היה לבדוק אותה. אציין שתלונת הנאשמת במשטרה על כך שתיבת המייל שלה נפרצה אינה מסייעת לה, בהינתן שהתלונה הוגשה במועד מאוחר למועדים הרלוונטיים לאישום זה (נ/4).

26. במאמר מוסגר אציין שלטענת המתלוננת צירפה הנאשמת את תמונתה לכתב תביעה שהגישה נגדה, ואף הראתה אותה לפקידות בית המשפט. עוד נטען שבמסרון ששלחה הנאשמת למתלוננת הודתה שעשתה כן (ת/3). ואולם, גם בעניין זה חומר החקירה לא עובה, אותן "פקידות" לא נחקרו, הטענה לא נבדקה, וממילא אירוע זה לא הוכנס לכתב האישום, עובדה המלמדת אף היא על התמקדות החקירה בשוטר ולא בנאשמת. הנאשמת מבחינתה הודתה במסגרת חקירתה במח"ש שהיא צירפה את התמונה כחלק מכתב תביעה נגד המתלוננת, אולם טענתה זו לא נבדקה. בהקשר זה אציין שכשם שלא נבדקו טענות שונות שהועלו על ידי המתלוננת כנגד הנאשמת, כך גם לא נבדקו טענות הפוכות, חלקן קשות ביותר, שהופנו, לטענת הנאשמת כלפיה מצד המתלוננת.

27. על מחדלי החקירה ועל פעולות החקירה הרבות אותן ניתן וצריך היה לבצע ולא בוצעו על ידי היחידה החוקרת, ראו גם עדות החוקר דניאל בעמ' 105-110.

אכיפה בררנית בנוגע לעבירה של פגיעה בפרטיות בהשוואה לשוטר

28. אין חולק על כך שנגד השוטר לא הוגש כתב אישום בעבירה של פגיעה בפרטיות, זאת על אף העובדה, שאף עליה אין עוררין, שהוא האדם ששלף מהמסוף את המידע על אודות המתלוננת והעבירו לידי הנאשמת, באופן שפגע לכאורה בפרטיותה של המתלוננת. בנסיבות אלו טען ב"כ הנאשמת לקיומה של אכיפה בררנית, בהינתן שמעשיו אלו של השוטר דומים למעשים המיוחסים לנאשמת, ולא יכולה להישמע טענה בדבר קושי ראייתי להעמידו לדין בגין עבירה זו. ואולם, עיון בכתב האישום מלמד שבמסגרת האישום הראשון הואשם השוטר בעבירה של הפרת סודיות, לפי סעיף 16 לחוק הגנת הפרטיות, עבירה שיוחסה לו בהיותו שוטר, ומכאן שהמאשימה לא זנחה את טענותיה כלפי השוטר בהקשר זה. לפיכך, מצאתי לדחות את טענות ההגנה לקיומה של אכיפה בררנית.

טרם חתימה

29. ייעודה של המחלקה לחקירות שוטרים הוא מטבע הדברים חקירת שוטרים. סעיף 49ט(ב) לפקודת המשטרה [נוסח חדש], תשל"א-1971 מסמיך את מח"ש לחקור, במקרים המתאימים, "גם מי שמעורב בביצוע העבירה ואינו שוטר", זאת בין היתר על מנת שלא תיחקר על ידי שני גופי חקירה שונים עבירה בה מעורבים שוטר ואזרח. מטבע הדברים מתמקדת מח"ש במהלך החקירה בשוטר, בהינתן שהחשד שהתעורר נגדו הוא שהקנה לה את סמכות החקירה מלכתחילה. ואולם, אין משמעות הדבר שהשוטר יזכה ליחס מועדף בחקירה ביחס לאזרח, והדברים יפים הן בנוגע לאיכות החקירה והן לצורך להקפיד על זכויות כל אחד מהחשודים. מקרה זה הוא דוגמא לחקירה שאינה מיטבית, לשון המעטה, שרמסה ברגל גסה את זכויותיה הבסיסיות של הנאשמת להליך הוגן, כאשר הרושם שהתקבל מתשובות החוקרים היה שעניינה של הנאשמת לא עמד בראש מעיניהם. למותר לציין שהאזרח הנחקר על ידי מח"ש איננו בבחינת "נחקר סוג ב'", ויש להתייחס לחקירתו במלוא הרצינות, לא פחות ולא יותר מאשר לחקירת השוטר, בהינתן ההשלכות מרחיקות הלכת של החקירה לגביו, לא כל שכן הגשת כתב אישום נגדו, הנסמך על החקירה שנערכה בעניינו.

סוף דבר

30. נוכח כל האמור החלטתי לזכות את הנאשמת מחמת הספק מהעבירות שיוחסו לה בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ח אדר ב' תשפ"ב, 31 מרץ 2022, במעמד הצדדים.